

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	5.Kf.700.346/2024/4.
A felperes:	Felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (eljáró kamarai jogtanácsos: dr. Tordai Gábor; felperesi képviselő címe)
Az alperes:	Pest Vármegyei Rendőr-főkapitányság (1139 Budapest, Teve utca 4-6.)
Az alperes képviselője:	dr. Borbély Erika kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díjjal kapcsolatos közszolgálati jogviszonyból származó közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (11. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Budapest Környéki Törvényszék 18.K.701.165/2023/10. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 33.000 (harmincháromezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a 2020. március 1. napjától 2023. január 30. napjáig tartó időszakban az alperes hivatásos állományú tagjaként a helységli Rendőrkapitányságon baleseti helyszínelő beosztásban teljesített szolgálatot. A perbeli időszakban a kinevezése szerinti beosztásába nem tartozóan rendszeresen látott el sebességmérési, járőri és egyéb, valamint más rendőrkapitányság illetékességi területén balesethelyszínelői feladatokat ellentételezés nélkül. Az emiatt benyújtott szolgálati panaszát az alperes vezetője a határozatszám 1 számú határozatával elutasította.

A kereset

[2] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a 2020. március 1. napjától 2023. január 30. napjáig terjedő időszakban – összesen 35 többletfeladat-ellátással érintett hónapra – bruttó 1.352.750 forint megbízási díj és késedelmi kamata megfizetésére. Keresetét a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés a) és c) pontjaira és (5) bekezdésére, továbbá a közlekedési balesetek és a közlekedés körében elkövetett más bűncselekmények esetén követendő rendőri eljárás szabályairól szóló 60/2010. (OT 34.) ORFK utasításra (továbbiakban: 60/2010. ORFK utasítás) alapította. A megbízási díj havi mértékét a rendvédelmi illetményalap 100%-ában határozta meg.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[3] Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 1.352.750 forint megbízási díjat és annak késedelmi kamatát. Döntését a Hszt. 2. § 25. pontjában, 71. § (1) bekezdés a) és c) pontjában, (2) és (5)-(6) bekezdéseiben, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet 35. § (1) és (6) bekezdéseiben és a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 33/2015. BM rendelet) 10. § (2) bekezdésében foglaltakra alapította. Rögzítette, hogy a 60/2010. ORFK utasítás kógens módon meghatározza az ellátandó feladatok körét, amelyet a munkáltató nem bővíthet korlátlanul, a felperes által a perbeli időszakban ellátott feladatok a baleseti helyszínelői munkától – mind minőségében, mind az ahhoz társuló felelősségben is – eltérő munkafeladatok végrehajtását jelentették, ami számára többletfeladatot eredményezett. Az irányadó bírói gyakorlatra figyelemmel a beosztáshoz igazodóan kell meghatározni a ténylegesen végzett feladatokat, ami nem fedhet le több másik beosztást; a munkaköri leírásban a munkaköri feladatok meghatározása a munkáltató részéről nem lehet önkényes. A munkáltató utasítása alapján a hivatásos állomány tagja ugyan esetenként köteles ellátni a beosztása szerinti tevékenységhez nem tartozó feladatokat is, ugyanakkor az ilyen jellegű feladat tartós ellátása nem maradhat ellentételezés nélkül. Tanúl más ügyben keletkezett és a peranyag részévé tett tanúvallomását értékelte és kifejtette, hogy a tanú szolgálatteljesítési idővel, balesetek számával, adminisztrációs tevékenységre fordított

idővel kapcsolatos nyilatkozata nem alkalmas a többletfeladatok ellátása gyakoriságával kapcsolatos felperesi előadás megdöntésére. Rögzítette, hogy az alperes a perbeli időszakban a felperest rendszeresen és nem eseti jelleggel osztotta be a sebességellenőrzési, illetve egyéb feladatok ellátására – mindezt az alperesi kimutatás és a felperes által csatolt eligazítási lap alátámasztja –, amit az eredeti beosztása mellett látott el, ezek többletfeladatoknak minősültek, melyre tekintettel a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján megbízási díjra jogosult. Mivel a rendőrkapitányságon rendszeresített járőr, járőrvezetői, járőrparancsnoki státuszok nagyrésze betöltetlen volt, így a meglévő járőrállománnyal a járőrszolgálati feladatokat nem lehetett ellátni, ezért a felperes igénye a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontja alapján is megalapozott. A megbízási díj mértékének meghatározása során figyelemmel volt arra, hogy a felperes által folyamatosan ellátott, a beosztásán kívüli feladatok a szolgálatteljesítési idejének rendszeresen jelentős részét tették ki, ezért az illetményalap 100%-os mértékében megállapított megbízási díj indokolt.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[4] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan – az elsőfokú ítélet részben történő megváltoztatásával – a megbízási díj 75%-os mértékre történő leszállítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet a megállapított tényállásból téves jogi következtetést vont le, helytelenül és jogsértő módon értelmezte és alkalmazta a Hszt. 71. § (1)-(6) bekezdéseit, különösen annak (1) bekezdés a)-c) pontjait és a Járőr- és Őrszolgálati Szabályzatról szóló 13/2017. (III. 24.) ORFK utasítás (a továbbiakban: Járőr Szabályzat) rendelkezéseit, valamint az ítéletben hivatkozott ítélkezési gyakorlat sem alkalmazható a perben. Téves az elsőfokú ítélet [30] bekezdésének a kúriai joggyakorlatra kiterjedő hivatkozása, ezzel összefüggésben megalapozatlan a [31] bekezdésben rögzített megállapítás is. A felperes – baleseti helyszínelői tevékenysége keretében – jogszerűen látott el sebességellenőrzést. A Járőr Szabályzat nem mondja ki, hogy a rendelkezései csak bizonyos állománycsoportokra, beosztásokra terjednek ki, hanem általános jelleggel deklarálja, hogy a személyi hatálya az általános rendőrségi feladatok ellátására létrehozott szerv hivatásos állományára, így a felperesre is kiterjed. Nincs olyan jogszabály, közjogi szervezetszabályozó eszköz, belső norma, amely kötelező jelleggel kimondja, hogy sebességmérést csak és kizárólag közlekedési járőr végezhet; az állománytáblázat az alperes rendőrkapitányságain nem is rendszeresített közlekedési járőr beosztásokat. A Járőr Szabályzat 79.a) pontja nem teszi a közlekedési járőr kizárólagos feladatává, kötelezettségévé a közlekedésrendészeti intézkedések végrehajtását, nem is nevesíti kizárólagosan a sebességmérést. Jelenleg a baleseti helyszínelői munkakörre nézve nincs hatályban olyan jogszabály vagy közjogi szervezetszabályozó eszköz, belső norma, amely annak feladatait kógens módon tartalmazná, a 60/2010. ORFK utasítás sem ilyen, mivel kizárólag az általa definiált közlekedési esemény bekövetkezte esetén követendő eljárásrendet és feladatok végrehajtását határozza meg, egyébként nem csak a közlekedésrendészeti szolgálati ág állománya számára. A 2022. február 28. napjáig hatályos, a közlekedési jogsértést dokumentáló technikai eszközök rendőrségi alkalmazásáról szóló 26/2013. (VI.2 8.) ORFK utasítás (a továbbiakban: 26/2013. ORFK utasítás) a sebességmérő alkalmazásának személyi feltételei között az adott típusú sebességmérő készülék típusra érvényesített kezelői igazolvány meglétét írja elő, továbbá a kezelői feladatok ellátására a hivatásos állományt jelöli ki, azonban nem rögzíti, hogy csak a közlekedési járőr láthatja el a feladatot, a kritérium a hivatásos állományba tartozás és az

önálló intézkedési jogosultság ténye. A 2022. március 1. napján hatályba lépett, a sebességméréssel összefüggő feladatokról szóló 6/2022. (II. 4.) ORFK utasítás (a továbbiakban: 6/2022. ORFK utasítás) szerint sem kritérium, hogy kizárólag közlekedési járőr legyen a kezelő. A 60/2010. ORFK utasítás általában a rendőri állomány valamennyi tagjára tartalmaz rendelkezéseket, akik egy közlekedési baleset során eljárni jogosultak. Amellett, hogy a Hszt. megbízásra irányuló szabályait nem lehet alkalmazni, az elsőfokú ítéletnek a Kúria ítélezési gyakorlatára történő hivatkozása sem megalapozott, mert a felperesi beosztás tekintetében sem a Járőr Szabályzattal, sem a 60/2010. ORFK utasítás rendelkezéseivel nem volt ellentétes a felperes munkaköri leírása, így annak keretein nem is terjeszkedhetett túl. A sebességellenőrzés nem önálló beosztás, hanem a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 44. § (1) bekezdése alapján egy rendőri alapfeladat, amely kapcsolódik a közlekedésrendészeti szolgálati ág feladatrendszeréhez; ezt a csatolt okiratok és a tanú nyilatkozata is alátámasztotta. Vitatta a tanú nyilatkozatának az elsőfokú ítélet [35] bekezdése szerinti értékelését is. A felperest ideiglenesen megüresedett vagy betöltetlen szolgálati beosztás ellátásával, a szolgálati beosztás ellátásában tartósan akadályozott személy helyettesítésével, illetve szolgálati beosztásához nem tartozó feladatkör ellátásával nem bízták meg. A megbízási díj mértékét az ellátott feladat gyakoriságára tekintettel eltúlzottnak tartotta, és legfeljebb az illetményalap 75%-ának megfelelő mértékű meghatározását tartotta elfogadhatónak, amennyiben annak jogalapja a bíróság szerint megállapítható.

[5] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Helytállóan foglalt állást az elsőfokú bíróság a felperes által ellátott feladatok kapcsán azok felperesi beosztáshoz nem tartozó, többletfeladat jellegéről. A beosztások kereteit elnevezésük, és nem azoknak a közlekedésrendészeti szolgálati ágazatba történő besorolása vagy a munkáltató által egyoldalúan készített munkaköri leírása határozza meg, mivel ellenkező esetben értelmetlenné válnának a besorolási szabályok. A megbízásra való jogosultsághoz nem egy másik beosztás teljes ellátása szükséges, hanem az, hogy a feladatkörbe nem tartozó más beosztás részfeladatai is ellátásra kerüljenek. A munkaköri leírásban a feladatok korlátlanul nem bővíthetők, a többletfeladatok ellátásáért felperes megbízási díjra jogosult. A munkakör és a munkaköri leírás nem azonos jogintézmények. A munkakör a kinevezésben kerül meghatározásra, a munkaköri leírás pedig a munkáltató egyoldalú nyilatkozata. Ebből következően a munkáltató csak egy adott kinevezésen (beosztáson) belül határozhatja meg szabadon a munkaköri feladatokat, azonban a jogszabály által szabályozott besoroláshoz és illetményhez kötve van. A megbízási díj tekintetében a felperes nem jelölte meg, hogy az elsőfokú bíróság által alkalmazott mértéket mennyiben és milyen okból vitatja; egyébiránt az elsőfokú bíróság által megállapított összeg nem tekinthető eltúlzottnak a felperes által havi szinten rendszeresen ellátott, beosztásához nem tartozó feladatokra tekintettel.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[6] A fellebbezés az alábbiak szerint nem alapos.

[7] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdése alapján, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül. A felülvizsgálat felülbírálati jogkörét illetően a másodfokú bíróság rögzíti, hogy az alperes fellebbezésében hivatkozott a Hszt. 71. § (2) és (6) bekezdéseire megsértésére, azonban ezzel összefüggően a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait nem adta elő, ezért – a Kp. 99. § (1) bekezdésére, 100. § (2) bekezdés b) pontjára és 104. § (1) bekezdésére figyelemmel – az ítéltábla ebben a körben nem vizsgálódhatott, mivel a fellebbezésnek e körben nem voltak olyan érvei, amelyeket a másodfokú bíróság összevethetett volna az ítéleti indokolással. Az ORFK utasítás szolgálati viszonyra vonatkozó szabály [Hszt. 2. § 30. pont], de nem jogszabály, a Járőr Szabályzat, a 60/2010. ORFK utasítás, a 26/2013. ORFK utasítás és a 6/2022. ORFK utasítás egyes rendelkezéseinek (vagy egészének) helytelen értelmezésére történő hivatkozás önmagában fellebbezésre nem adott alapot [Kp. 99. § (1) bekezdés], ezért a másodfokú bíróság az ORFK utasítások fellebbezésben felhívott részletszabályaival kapcsolatos álláspontját csak az eldöntendő jogkérdés (a kereseti igény jogalapjának fennállása) megítéléséhez szükséges mértékben ismertette. Nem vehette figyelembe továbbá a másodfokú bíróság az elsőfokú peres eljárásban tett alperesi előadást sem, mivel a fellebbezési eljárás rendeltetése és célja nem az elsőfokú bírósági eljárás újbóli lefolytatása, megismétlése. A Kp. 100. § (2) bekezdésénél fogva a félnek a fellebbezési kérelmében azt kell alátámasztania, hogy az elsőfokú ítélet miért jogszabálysértő, vagy mennyiben tér el a Kúria közzétett határozatától. Nem vezethet eredményre az, ha ehelyett az elsőfokú bíróság előtt előadott jogi álláspontjának fenntartására hivatkozik. Ekként a fellebbezés keretei között eljárva a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a releváns jogszabályi rendelkezéseket megfelelően alkalmazta, ítéletének indokolásában e döntése indokait részletesen kifejtette, amellyel a másodfokú bíróság az alábbiak szerint értett egyet.

[8] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az alperes fellebbezésében helytállóan sérelmezte az elsőfokú bíróság jogi indokolása azon megállapításának megalapozatlanságát, miszerint az alperes a felperes szolgálatteljesítési helyén rendszeresített járőrstátuszok peresített időszakban kimutatható alacsonyabb száma miatt a felmerülő járőri munkát nem tudta ellátni, s ezért a kereseti követelés a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontja értelmében is alapos. Az e jogszabályhely szerinti esetkörök legfeljebb annak vizsgálatát tették lehetővé – egyúttal szükségessé –, hogy a rendőrkapitányságon a perbeli időszakban hány járőri és járőrvezetői státusz volt rendszeresítve, illetve betöltve, s hogy ehhez képest voltak-e ilyen státuszok időszakosan nagyobb számban megüresedve vagy betöltetlenül; erre vonatkozó ténymegállapítást azonban az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletben nem tett. Ugyanakkor az elsőfokú bíróság a megbízási díj jogalapját a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján is megállapította, így az a körülmény, hogy emellett a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontja szerinti esetkört nem kellő mélységben vizsgálta, és ezért e körben téves következtetésre jutott, nem hatott ki az ügy érdemére.

[9] A Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjának megsértésére hivatkozással az alperes azzal érvelt, hogy az elsőfokú bíróság a felperes megbízási díjra való jogosultságát ezen jogszabályi rendelkezés téves értelmezésével állapította meg. A másodfokú bíróság kiemelten utal arra, hogy a megbízási díjra való jogosultság kapcsán az elsőfokú bíróságnak azt kellett vizsgálnia, hogy a felperes által ellátott és a fellebbezésben hivatkozott feladat – a sebességellenőrzés – a baleseti helyszínelői beosztásába tartozott-e vagy sem; az alperes

fellebbezésében ugyanis nem sérelmezte az elsőfokú ítéletnek a felperes által ellátott további, megbízási díjra való jogosultságot önmagukban is megalapozó feladatokra (egyéb járőri feladatok, más rendőrkapitányságok illetékességi területén teljesített helyszínelői feladatok) vonatkozó megállapításait.

[10] Alaptalanul hivatkozott az alperes a fellebbezésében arra, hogy a felperes mindazt a feladatot – mint közlekedésrendészeti intézkedést – köteles volt ellátni, amely a járőri, közlekedésrendészeti szakterület tevékenységi körébe tartozik, mert a szervezeti struktúra alapján önmagában valamely beosztáshoz tartozó munkaköri feladatok köre nem határozható meg, azok általános rendőrségi feladatoknak tekintendők. A munkaköri leírás azoknak a feladatoknak a körét jelöli ki, amelyeket a munkavállaló a jogviszonya fennállása alatt általában – külön utasítás nélkül is – végezni jogosult és köteles. A munkakörre vonatkozó előírások azonban csak bizonyos mélységig rögzítik a munkavégzés kereteit. A munkavállaló általános munkavégzési kötelezettségét konkrét tartalommal a munkáltató utasításai töltik meg; ez azonban csak akkor szabályszerű, ha az utasítás a munkakör kereteit nem lépi túl. Amennyiben jogi norma (akár közjogi szervezetszabályozó eszköz), így a felperes vonatkozásában a 60/2010. ORFK utasítás egyértelműen, kógens módon meghatározza az ellátandó feladatok körét, a munkaköri leírás elkészítésekor a munkáltatónak ahhoz kell igazodnia, az abban foglaltak korlátlanul nem bővíthetők, és a többletfeladatok ellátásáért a hivatásos állomány tagja ellenszolgáltatásra jogosult (Mfv.II.10.304/2017/15., BH2018.259., Mfv.I.10.751/2016/4., Kf.III.39.053/2021/8.).

[11] Az alperesnél a felperes baleseti helyszínelői beosztása az állománytáblában rendszeresített és a kinevezésében rögzített szolgálati beosztás (munkakör). A következetes bírói gyakorlat (Kf.VII.39.247/2020/4., Kf.VII.39.389/2021/4., Kf.VII.39.523/2021/4.) szerint a munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, így ezen elvi alapról eredően jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós – feladatainak ellátását. Az alperes tehát szabadon csak egy adott beosztáson (munkakörön) belül határozhatja meg a felperesi munkaköri feladatokat, a jogszabály által szabályozott besoroláshoz és illetményhez kötve van (Mfv.II.10.179/2011/4.). A munkáltató esetenként valóban utasíthatja a felperest a beosztásához tartozó feladatok mellett más feladatok elvégzésére is – így a Járőr Szabályzat szerinti, a járőr beosztás részét képező feladatok ellátására is –, ezzel azonban nem sértheti a beosztását és a beosztástól eltérő feladat tartós ellátása következtében a díjazásra (ellenszolgáltatásra) való jogosultságát.

[12] A másodfokú bíróság nem fogadta el az alperes fellebbezésében a sebességméréssel kapcsolatosan kifejtett jogi álláspontot. A baleseti helyszínelő beosztásához tartozó feladatok meghatározásánál a 60/2010. ORFK utasítás az irányadó, az alperes által hivatkozott 26/2013. ORFK utasítás és 6/2022. ORFK utasítás kizárólag a közlekedési jogsértést dokumentáló technikai eszközök rendőrségi alkalmazásának szabályait fektetik le, a fellebbezésben hivatkozott rendelkezésekből pedig nem következik, hogy a jogalkotó a feladatellátást a baleseti helyszínelő beosztás részévé kívánta tenni. Mindezek miatt nem állítható, hogy a felperes a sebességmérés teljesítésével a saját beosztásába tartozó tevékenységet végzett; nem kétséges, hogy jogosult volt ezen, az általános közlekedésrendészeti szakterülethez tartozó feladatokat ellátni, ez azonban – amennyiben

beosztására figyelemmel többletfeladat-ellátásra került sor – nem zárja ki a felperes megbízási díjra való jogát.

[13] Alaptalanul érvelt az alperes azzal, hogy a felperes a baleseti helyszínelői beosztásán kívüli sebességmérési feladatok teljesítésével a munkakörébe tartozó és többletfeladatnak nem minősülő tevékenységet látott el, tekintettel arra, hogy a sebességellenőrzés nem önálló beosztás, csupán egy rendőri feladat. Ezzel ellentétes álláspontjának alátámasztására Tanúl tanúvallomása sem volt alkalmas. A jogirodalom szerint jogkérdés (*questio iuris*) valamely tény jogi megítélése, míg a ténykérdés (*questio facti*) a megítélés tárgyát képező tényre, tényállásra vonatkozik. A bizonyítás során feltárt tények bírói értékelése – jogi megítélése – a jogkérdés fogalomkörébe tartozik (Jpe.I.60.018/2021/10.). A másodfokú bíróság hangsúlyozza, a Kp. 78. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 276. § (1) bekezdése szerint bizonyítást a bíróság a per eldöntéséhez szükséges tények megállapítása végett rendel el, ezért a tanúvallomás a perbeli jogvita szempontjából releváns jogkérdés eldöntésére nem alkalmas, az arra történő alperesi hivatkozás e tekintetben nem volt figyelembe vehető. A 60/2010. ORFK utasítás kódex jelleggel, kimerítően tartalmazza a helyszínelő feladatait, amelyek között a keresetben megjelölt feladatok nem szerepelnek. Nem annak van jelentősége, hogy a felperes munkaköri leírásában rögzítették-e a sebességmérést vagy az állománytáblázat közlekedési járőr beosztásokat nem tartalmazott, hanem annak, hogy az általa ellátott sebességmérési feladatok a baleseti helyszínelői beosztásához nem tartozhattak. Az alperes fellebbezési érvelésével szemben a Járőr Szabályzat – perbeli időszakban hatályos – 79.a) pontja alapján a közlekedési forgalomellenőrző járőrszolgálatot ellátó rendőr: végrehajtja a közlekedésrendészeti intézkedéseket, különös figyelemmel a közúti forgalomban részt vevő járművek és járművezetők ellenőrzésére, valamint a szabályszegő magatartást tanúsító személyek rendőri intézkedés alá vonására. Abból, hogy a közjogi szervezetszabályozó eszköz nem nevesíti kizárólagosan a sebességmérést, nem vonható le olyan következtetés, hogy az adott munkakör minőségétől, felelősségétől függetlenül olyan rendőri alapeladatot jelentene, amely kapcsolódik a közlekedésrendészeti szolgálati ág feladatrendszeréhez, és így a (baleseti) helyszínelő munkaköréhez társítható.

[14] Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperes által a perbeli időszakban a munkáltató egyoldalú utasítása alapján végzett – a feladatkimutatásban tételesen megjelölt – feladatok nem a beosztásához tartoztak. A Kúria korábbi határozataiban (Kf.VII.37.642/2020/5., Kf.VII.39.525/2021/3.) leszögezte, hogy a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában meghatározott kritériumok konjunktívak, melyből következően a felperest megbízási díj illeti meg, amennyiben rendszeresen nem a beosztásához tartozó feladatkört lát el többletfeladatként, ahogyan ez a perbeli esetben megvalósult.

[15] Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság a feltárt tényállás alapján okszerűen vonta le azt a következtetést, hogy a felperes rendszeresen, visszatérően beosztásába nem tartozó többletfeladatként végzett sebességmérést, amely (az ellátott és a fellebbezésben nem vitatott egyéb többletfeladatokkal együtt) a megbízási díjra való jogosultságát megalapozta. Az alperes a jogalap körében alaptalanul hivatkozott a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjának sérelmére: a megbízási díjra való jogosultság elsőfokú ítéletben történt megállapítása – az

alperes álláspontjával szemben – az irányadó jogszabályi rendelkezések helyes értelmezésén és alkalmazásán alapult.

[16] Az alperesi vitatásra figyelemmel a másodfokú bíróság vizsgálta az elsőfokú mérlegelési tevékenység jogszerűségét. Mivel az alperes nem állapított meg és nem fizetett megbízási díjat a felperesnek, ezért a megbízási díjat a bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg. Az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap (38.650 forint/hó) 100%-ában történő meghatározással a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl; figyelembe vette a többletfeladatok nagy számát, visszatérő, rendszeres jellegét és ellátásuk folyamatosságát. Mindezekre tekintettel alappal állapította meg, hogy a rendvédelmi illetményalap 50-200%-áig terjedő keretek között a 100%-os mértékre irányuló kereseti igény a többletfeladatok gyakoriságára, jellegére tekintettel nem tekinthető eltúlzottnak. Ezzel kapcsolatban ellentétes állítást az alperes nem fogalmazott meg, azt cáfoló bizonyítékra nem hivatkozott. Mindezek hiányában a jogsértés tényének (a fellebbezésben felhívott jogszabályi rendelkezésből beazonosíthatóan a megbízási díj aránytalan mértékének) alperes általi kategorikus, általános tartalmú állítása az elsőfokú bíróság mérlegelését jogszerűtlenné nem tehetette, ezért az alperes a mérlegelés során figyelembe vett tények fennállását, a mérlegelés okszerűségét sikerrel cáfolni nem tudta, így az összecszerűség körében tévesen hivatkozott a Hszt. 71. § (5) bekezdésének sérelmére.

[17] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[18] A pereszes alperes a Kp. 35. §-a alapján alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4. § (1) bekezdés a) pontja és 3. § (5) bekezdése alapján köteles a fellebbezéssel érintett pertárgyértékhez – a felszámított munkadíjakhoz képest alacsonyabb összeggel – igazodó, és a jogi képviselő által kifejtett munkával arányosan számított, a pernyertes felperest megillető másodfokú perköltség megfizetésére.

[19] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentes, ezért az Itv. 39. § (1) bekezdés és 46. § (1) bekezdés alapján meghatározott (108.220 forint) összegű fellebbezési eljárási illetéket a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[20] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[21] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2024. október 10.

dr. Bicskei Ildikó	dr. Németh Andrea	dr. Rác Krisztina
a tanács elnöke, előadó bíró	bíró	bíró